Lời chào

Chào các bạn nhỏ!

Tớ tên là Hy Vọng. Tớ là rùa núi nhỏ mới lên năm tuổi. Mai của tớ đã dài được 18 xăng-ti-mét rồi. Tớ màu vàng. Các bạn nhỏ ơi, các bạn mới chỉ biết tớ qua câu chuyện Rùa và Thỏ phải không? Không sao đâu, tớ chậm chạp thật mà. Tớ hay rụt cổ vào mai, đúng thật mà. Để tớ ngủ gật mà không bị bắt gặp ấy mà. Các bạn cứ từ từ tìm hiểu về tớ nhé.

Bây giờ tớ nóng lòng muốn kể cho các bạn nghe về bốn người bạn nhỏ dũng cảm. Các bạn ấy đã sống sót một cách diệu kì trong rừng rậm Amazon. Cô chị cả mười ba tuổi tên là Can Đảm, cô em gái chín tuổi tên là Nghị Lực, cậu em trai năm tuổi tên là Dũng Cảm và em út mười một tháng tuổi tên là Yêu Thương.

Câu chuyện bắt đầu

Can Đảm cùng mẹ và các em sống với ông bà ngoại ở một vùng rừng núi. Cha thường xuyên xa nhà. Làng của Can Đảm ở trong rừng. Những ngôi nhà gỗ tựa vào các gốc cây to. Xung quanh là những bãi cỏ xanh rộng mênh mông.

Ông ngoại quây bãi cỏ bằng các cọc gỗ để giữ chân đàn ngựa. Đàn gà của bà được thả rông trên quả đồi nhỏ. Hằng ngày chị em Can Đảm chơi cùng lũ dê và ba con chó. Mỗi buổi sáng Can Đảm xách xô theo bà đi vắt sữa dê. Những con dê cái bẹ sữa xệ xuống. Chúng không kêu rống lên beee... beee... khi bà chạm tay vào bẹ sữa mà lim dim hai mắt. Dường như chúng rất thích thú khi tia sữa trắng ngần bắn vọt vào xô. Hai tay bà rất nhịp nhàng khiến Can Đảm phải thốt lên:

– Bà ơi, tại sao đôi tay của bà lại có thể dẻo như múa được vậy?

– Để bà dạy cho cháu nhé. Cũng đến lúc rồi đấy nhỉ. Đây nhé trong bầu vú của con dê có chứa đầy sữa nhưng chúng bị chặn lại bởi một thứ như cái nút chai.

– À cháu hiểu rồi, nếu không thế thì sữa sẽ chảy hết ra ngoài.

– Cháu gái của bà rất thông minh rồi lớn lên cháu cũng sẽ giỏi giang như mẹ cháu. Vậy chúng ta sẽ phải tìm cách mở nút chai sữa kia ra nhé. Đấy, đầu tiên cháu sẽ túm lấy hai núm vú của con dê giật nhẹ, đừng để cho nó đau đấy. Những cái giật nhẹ vào núm vú chính là sự kích thích để mở các cái nút ra. Tuy nhiên sữa cũng không chảy ồ ạt ra như khi cháu dốc chai sữa vào cốc đâu. Cháu phải nhẹ nhàng vuốt vào bẹ sữa của con dê để kích thích cho sữa dồn về núm vú.

– Đúng rồi, đúng như thế đấy. Bây giờ thì nhịp nhàng nào nắm chặt rồi thả lỏng rồi giật nhẹ rồi buông tay... Như thế. Con dê cái này tốt quá, sữa rất nhiều và thơm.

– Thôi đã đủ rồi.

Bà xách xô sữa dê trắng ngần vào bếp. Bà cho củi vào lò rồi nhóm bếp. Bà đổ sữa vào nồi. Khi đun sữa bà không để lửa to. Sữa sôi lăn tăn bà múc sữa ra một cái cà mèn bằng kim loại tráng men vẽ hoa rất đẹp. Lúc nữa mấy đứa trẻ ngủ dậy sẽ uống. Phần sữa còn lại bà chia làm đôi, một nửa bà làm sữa chua, một nửa để làm bánh.

Can Đảm đã quen với các buổi sáng như thế từ năm nó lên tám tuổi. Theo chân bà nó sẽ biết việc tiếp theo. Nó với cái giỏ tre bà treo trên vách gỗ. Trong cái giỏ bà lót sẵn một tấm vải bông. Công việc tiếp theo là đi nhặt trứng. Đàn gà của bà không có chuồng, chúng đậu trên các cây nhỏ lúp xúp. Chúng chui vào bụi cây để vùng ổ rồi đẻ trứng. Việc đi nhặt trứng vô cùng thú vị. Phải chịu khó ngó nghiêng vào gốc cây hoặc bụi rậm. Có lần bà bỏ qua một bụi cây nhỏ rậm rạp, vậy mà Can Đảm lại tìm thấy ổ trứng gà hơn chục quả. Hai bà cháu đã vui vẻ cả ngày hôm đó.

Bà nhào bột mì với trứng và sữa dê, đợi vài giờ nữa để bột mì nở ra sẽ cho vào lò nướng.

Cũng có vài ngày sẽ bận rộn hơn, ấy là khi bà làm phô mai từ sữa dê. Việc này khó hơn nhiều và bà có bí quyết riêng. Bà làm để bán.

Can Đảm đến trường vào lúc 1 giờ chiều. Trường không xa lắm chỉ cần đi bộ tầm 20 phút là đến. Một nhóm bé gái thường hẹn nhau ở rìa làng, chúng vừa đi thong thả vừa trò chuyện. Ở trường các thầy cô dạy chữ, dạy toán, địa lí và lịch sử. Can Đảm thích nhất những giờ thầy cô dạy cách sống hạnh phúc và cách nhận biết thế nào là hạnh phúc.

Can Đảm hạnh phúc trong ngôi nhà của mình mặc dù có nhiều lúc nó rất nhớ mẹ. Mẹ là người luôn bận rộn. Mẹ là người quan trọng. Mẹ thường xuất hiện cùng với Tộc Trưởng. Mẹ giúp đỡ những người phụ nữ nghèo và ít học. Phần lớn thời gian Can Đảm sống

cùng ông bà ngoại. Trong căn nhà của ông bà ngoại luôn tràn ngập tiếng cười của lũ trẻ và tiếng chó sủa thích thú. Ở đây, đến mùa mưa bọn trẻ con chỉ chơi ở trong nhà với lũ chó. Chúng tha hồ đùa giỡn với ba con chó đã được ông huấn luyện để chăn dê. Chúng khôn đáo để, không khi nào làm lũ trẻ bị thương dù đôi khi lũ trẻ lỡ tay làm chúng đau.

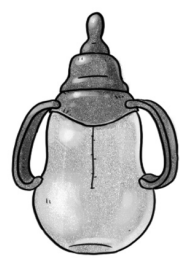
Vào sinh nhật lên tám tuổi ông ngoại tặng cho Can Đảm một con rùa núi, chính là tôi đây. Ông nói, rùa sẽ mang lại may mắn cho cháu. Can Đảm đặt tên cho tôi là Hy Vọng. Hằng ngày, Can Đảm cho tôi ăn các loại rau và củ. Thi thoảng vuốt ve tôi hoặc cầm tôi trên tay rồi thì thầm nói chuyện với tôi.

Chuyến đi bằng máy bay

Tôi cũng không hiểu vì sao mẹ và chị em nhà Can Đảm lại có chuyến đi này.

Có lẽ là một việc quan trọng nên mẹ đã mang theo tất cả các con của mình, Can Đảm, Nghị Lực, Dũng Cảm và Yêu Thương.

Mẹ đã chuẩn bị đầy đủ quần áo cho ba con lớn. Mẹ mang theo bỉm, bình sữa, nước đóng chai, và sữa bột cho cho Yêu Thương chưa đầy một tuổi. Mẹ không biết chuyến đi bằng máy bay đó có cả tôi. Can Đảm đã cho tôi vào hộp giấy rồi để trong túi đựng quần áo của cô ấy. Can Đảm đã đục các lỗ nhỏ xung quanh cái hộp giấy và để trên miệng túi. Chúng tôi ngồi ô tô đến sân bay. Chúng tôi đi trên chiếc máy bay nhỏ. Hành lí xếp lên phía đuôi. Can Đảm, Nghị Lực và Dũng Cảm ngồi chung một hàng, trên hai chiếc ghế rộng thênh thang ở

phía sau. Ông Tộc Trưởng và mẹ, bế Yêu Thương trong lòng, ngồi ở hai ghế phía trước. Ghế trên cùng là của phi công.

Chúng tôi bay trên những cánh rừng xanh. Phải chừng tháng nữa mới đến mùa mưa nên có những chỗ lá cây bị khô cằn chuyển sang màu vàng sậm. Ấy là do tôi đọc được ý nghĩ của Can Đảm. Cô ấy rất háo hức với chuyến đi nên đã nói chuyện cùng tôi. Khi cô ấy ngỏ lời cho tôi đi cùng. Tôi đã sợ hãi rụt đầu giấu vào trong mai. Cô ấy cười và bảo tôi:

– Thế thì chị phải mang mày đi cùng Hy Vọng ơi. Mày không thể cứ quẩn quanh rồi sợ hãi như thế.

...

Bỗng nhiên máy bay chòng chành, những cái túi bị đổ kềnh. Mọi người trên máy bay không bị ngã vì có dây chằng vào ghế ngồi. Máy bay giữ được thăng bằng trong giây lát rồi thì chao đảo...

Rất nhanh, một tiếng động khủng khiếp vang lên...

Rất lâu sau vang lên tiếng mẹ yếu ớt gọi:

– Can Đảm ơi! Nghị Lực ơi! Dũng Cảm ơi! Các con có sao không?

Sự sợ hãi khiến ba chị em chết lặng không thể khóc được. Nghe tiếng mẹ gọi hai em khóc oà lên. Can Đảm chỉ chảy nước mắt không dám khóc to.

– Các con ơi, đừng khóc. Can Đảm ơi, con tháo dây an toàn cho các em. Các con trèo ra khỏi máy bay được không?